

Мераците на чичовите

Претенциите на племенниците са още преди съда. В писмо от 2 юли 1991 г. до министъра на финансите Иван Костов те твърдят, че къщата им е отчуждена, че експозицията е едностранчива, че липсва ролята на дядо им и предлагат да облекчат държавната хазна, като музеят стане частен.

Музеят не се ползва по предназначение(!?) и си искаме къщата, за да направим частен музей, заявява тогава Майя. Не предявяваме претенции за музея в София (?!), защото той действа по предназначение, отсича великодушно тя. Никола не бил единствената видна личност в рода.

И тогава, и сега ищците подминават факта, че къщата е превърната в музей, когато баща им Борис Вапцаров е бил секретар на областния комитет на Българската комунистическа партия, заместник-министър на културата и на още отговорни постове. Прочее братът на поета никога не е стоял встрани от съдбата на музея, и да се твърди, че е пренебрегвана неговата позиция и воля, най-малкото е невярно.

За по-голяма пълнота и правдоподобност всички документи и материали, които притежават наследниците, биха могли да ги предадат на музея, така както стори Бойка Вапцарова, казва Елена Ерина. Ако племенниците са истински патриоти, сега е моментът публично да се откажат от неоснователните си претенции, казва още дългогодишната директорка на Музеен комплекс-Банско.

Нрави

Иван Михайлов отива у Йонко Вапцаров. Гостът е един от ръководителите на ВМРО, представител на задграничното ѝ ръководство, домакинят пък минава за един от първенците на Банско, принадлежащ към дясното крило на организацията. „Беше излезъл на площада на папуци“, разказва Ванчо за Йонката в интервюто на Кеверок Кеворкян по БНТ през 1991 година.

Все едно че шляпа по двора си. Ей така, като дядо си, наследниците страстно желаят на папуци да се шетат не само по калдъръма на старата Вапцарова къща, но и по историята на родния град на поета. Като същи гробищни цветя продължават да цъфтят и връзват върху гроба на гениалния си чичо. На това в Банско му викат: Ни срам, ни сурат.